

В. Костенко.

ПРОМИСЛОВІСТЬ УКРАЇНИ ПІСЛЯ ГОРОЖАНСЬКОЇ ВІЙНИ І ЗАХОДИ ДО ЇЇ ВІДРОДЖЕННЯ.

(Розповідь написана для "Українських Робітничих Вістей".)

(Продовження.)

В 1920 році було націоналізовано тільки близько заводу та невелика частина середніх. Думалося провадити працю на 31 заводі, всього ж лише малюк закрити. Війна з Врангелем, продовольча криза, повстання — все це не дало можливості налагодити працю і на тих 31 заводі. Більші заводи майже всі стояли; працювали тільки деякі середні; вони виробили за 1920 рік: великої шкіри — 210.566 штук, легкої шкіри — 428.570 штук, обуви для армії — 425.550 пар, сідел — 17.553 штуки, абруї — 7.468 комплектів. Значило, се була дуже і дуже мала продуктивність, особливо коли порівняти її з нормальною.

Необхідно було вживати енергійних заходів до відродження шкіряної промисловості на Україні, і Голубович (управління шкіряною промисловістю України) ввів чин в продукційну програму першого півріччя 1921 року поруч з більшими заводами ще й менші — всього 84 заводи. За перше півріччя того року було випродуковано: різної шкіри — 343.622 шт. (61% наміченої програми); обуви — військової (49% програми), авіаційної — 22.176 пар (24,6% програми); сідел — 8.129 штук (45,2% прогр.), абруї — 7.524 комплектів (50% програми). Основними причинами, що не дали можливості виконати в першій півріччя 1921 року навіть той мінімальний програми, яку було намічено, були такі: неможливість постачати сировину (головним чином за руйни транспорту), недобача на заводах палива і луба, брак добре вичищених робітників.

Друге півріччя 1921 року і біжучий 1922 рік пішли під знаком нової економічної політики. В основу праці шкіряних заводів в другій півріччя 1921 року покладено господарський, комерційний принцип. Всі підприємства було поділено на три розряди, з метою найкращого обслуговування сировини найбільш заводів. В першу групу ввійшло 18 найбільш і середніх заводів. Дрібні заводи, що могли випродукувати менше 500 шкір в місяць, рішення було зовсім закрити. Богато заводів здано в оренду. В жовтні місяці 1921 року було організовано український шкіряний трест. Звернено пильну увагу на виготовлення щетики, що набрала великого значення, яко експортний товар, в зв'язку з відновленням зносив за кордоном.

Отже шкіряна промисловість потрохи відроджується. Так наприклад на Харківських об'єднаних маєтків виносила половину всієї земельної площі, і се, здавалося, забезпечувало кінцево необхідне прогороване промислового пролетаріату; ґрунтуючись на цьому, ми могли з економічного боку заняти в селянській позицію очікування. Ми мали б завдання заохотити селян, шляхом організації навчання, до кращого оброблення їх ґрунтів, подбати про підвищення їхніх потреб і таким способом запобігти небезпечному повороту селян до замкнутого домашнього господарства. Треба було шукати мирних способів перевертання тих земель засобів поживи, які малися у селян: шляхом купівлі або натурального обміну. Більш острепоступоване було би необхідним лише тоді коли-б змогли селяни з політичних мотивів систематично відмовлялись продавати, згідно здавати свої лишки сільсько-господарських продуктів. В таких випадках немає іншої ради, як лише вивласнене самого ґрунту. Реквізиції не ведуть до діли, бо вони тягнуть за собою обмежене продукції. Але з огляду на те, що вивласнені селянські господарства можна вести лише місцевим способом, що вони, через свою розпороченість, не можуть бути об'єднані у великі підприємства, виникає потреба в організації нових місцевих, політично і економічно необхідних пролетарських органів. В Росії було зроблено спробу здійснити контроль над заморжними селянами — власне над справою здачі ними засобів поживи — через так звані сільські комуні — об'єднане безземельного і малоземельного сільського пролетаріату. Але ця спроба здається, не дала у-

спішних результатів. Подібним організаціям, складеним з сільського пролетаріату, перешкодило під контролем місцевих рад, — організаціям, що були би нічим іншим як невеликими робітничими спілками, треба б просто передати вивласнені селянські маєтки для колективного господарства. Ми маємо на увазі іменно невеликі спілки, бо на малих селянських ґрунтах, до того-ж се з селянським хліборобським знаряддям, придатним лише для дрібних господарств, довший час можна господарити тільки в формі малих підприємств. Та щоб уможливити се, необхідно виконати одну дуже тяжку працю: необхідно ідеологічно відірвати сільський пролетаріат від замкнутого селянства, внести в село гасло класової боротьби і розвинути в сільсько-господарських робітників свідомість солідарності з городським пролетаріатом. Надзвичайно тяжке завдання. В Угорщині, де між багатим і бідним селянством існує остра класова різниця, де економічна різниця між різними верствами селянства дуже велика, се завдання легше було виконати. В тих же країнах, де в наслідок рівномірного поїзду землі різниця між заморжними і бідними селянами взагалі дуже невелика, сей спробу розв'язати питання являється як неприродне. Тут питання може бути розв'язане

спішних результатів. Подібним організаціям, складеним з сільського пролетаріату, перешкодило під контролем місцевих рад, — організаціям, що були би нічим іншим як невеликими робітничими спілками, треба б просто передати вивласнені селянські маєтки для колективного господарства. Ми маємо на увазі іменно невеликі спілки, бо на малих селянських ґрунтах, до того-ж се з селянським хліборобським знаряддям, придатним лише для дрібних господарств, довший час можна господарити тільки в формі малих підприємств. Та щоб уможливити се, необхідно виконати одну дуже тяжку працю: необхідно ідеологічно відірвати сільський пролетаріат від замкнутого селянства, внести в село гасло класової боротьби і розвинути в сільсько-господарських робітників свідомість солідарності з городським пролетаріатом. Надзвичайно тяжке завдання. В Угорщині, де між багатим і бідним селянством існує остра класова різниця, де економічна різниця між різними верствами селянства дуже велика, се завдання легше було виконати. В тих же країнах, де в наслідок рівномірного поїзду землі різниця між заморжними і бідними селянами взагалі дуже невелика, сей спробу розв'язати питання являється як неприродне. Тут питання може бути розв'язане

спішних результатів. Подібним організаціям, складеним з сільського пролетаріату, перешкодило під контролем місцевих рад, — організаціям, що були би нічим іншим як невеликими робітничими спілками, треба б просто передати вивласнені селянські маєтки для колективного господарства. Ми маємо на увазі іменно невеликі спілки, бо на малих селянських ґрунтах, до того-ж се з селянським хліборобським знаряддям, придатним лише для дрібних господарств, довший час можна господарити тільки в формі малих підприємств. Та щоб уможливити се, необхідно виконати одну дуже тяжку працю: необхідно ідеологічно відірвати сільський пролетаріат від замкнутого селянства, внести в село гасло класової боротьби і розвинути в сільсько-господарських робітників свідомість солідарності з городським пролетаріатом. Надзвичайно тяжке завдання. В Угорщині, де між багатим і бідним селянством існує остра класова різниця, де економічна різниця між різними верствами селянства дуже велика, се завдання легше було виконати. В тих же країнах, де в наслідок рівномірного поїзду землі різниця між заморжними і бідними селянами взагалі дуже невелика, сей спробу розв'язати питання являється як неприродне. Тут питання може бути розв'язане

спішних результатів. Подібним організаціям, складеним з сільського пролетаріату, перешкодило під контролем місцевих рад, — організаціям, що були би нічим іншим як невеликими робітничими спілками, треба б просто передати вивласнені селянські маєтки для колективного господарства. Ми маємо на увазі іменно невеликі спілки, бо на малих селянських ґрунтах, до того-ж се з селянським хліборобським знаряддям, придатним лише для дрібних господарств, довший час можна господарити тільки в формі малих підприємств. Та щоб уможливити се, необхідно виконати одну дуже тяжку працю: необхідно ідеологічно відірвати сільський пролетаріат від замкнутого селянства, внести в село гасло класової боротьби і розвинути в сільсько-господарських робітників свідомість солідарності з городським пролетаріатом. Надзвичайно тяжке завдання. В Угорщині, де між багатим і бідним селянством існує остра класова різниця, де економічна різниця між різними верствами селянства дуже велика, се завдання легше було виконати. В тих же країнах, де в наслідок рівномірного поїзду землі різниця між заморжними і бідними селянами взагалі дуже невелика, сей спробу розв'язати питання являється як неприродне. Тут питання може бути розв'язане

(Дальше буде.)

Ежен Варга.

ЕКОНОМІЧНО-ПОЛІТИЧНІ ПРОБЛЕМИ ПРОЛЕТАРСЬКОЇ ДИКТАТУРИ.

Переклад П.Христюка.

(Продовження.)

Так ми відходимо до спеціальної проблеми, до питання про селянство, котре й далі посідає свої ґрунти на підставі приватної власності. Ми вважаємо утопічним оптимістичним поглядом Ларіна — погляд, якого додержується й Кавтський в своїм аграрній питанні — що неможливо приклад великих державних господарств може заохотити селян до добровільного відмовлення від їхньої приватної власності. Може в Росії, де під впливом громадської власності на землі, під впливом "мира" (сільської громади) могли зберігтися в селянській психології сади первісної комуністичної психології, може там і є якась можливість для цього. Але в тих країнах, де приватна власність на землю існує з давних часів, і де еґотична, приватновласницька ідеологія цілком опанувала і селянство, не має жадних підстав сподіватись від сучасного покоління добровільного відмовлення від приватної власності. На нашу думку, кожде пролетарське правительство мусить рахуватись з тим фактом.

Отже-ж, що повинно статись з селянами? Се питання стоїть в тісній зв'язку з продовольчим питанням. В Угорщині площа великих

власних маєтків виносила половину всієї земельної площі, і се, здавалося, забезпечувало кінцево необхідне прогороване промислового пролетаріату; ґрунтуючись на цьому, ми могли з економічного боку заняти в селянській позицію очікування. Ми мали б завдання заохотити селян, шляхом організації навчання, до кращого оброблення їх ґрунтів, подбати про підвищення їхніх потреб і таким способом запобігти небезпечному повороту селян до замкнутого домашнього господарства. Треба було шукати мирних способів перевертання тих земель засобів поживи, які малися у селян: шляхом купівлі або натурального обміну. Більш острепоступоване було би необхідним лише тоді коли-б змогли селяни з політичних мотивів систематично відмовлялись продавати, згідно здавати свої лишки сільсько-господарських продуктів. В таких випадках немає іншої ради, як лише вивласнене самого ґрунту. Реквізиції не ведуть до діли, бо вони тягнуть за собою обмежене продукції. Але з огляду на те, що вивласнені селянські господарства можна вести лише місцевим способом, що вони, через свою розпороченість, не можуть бути об'єднані у великі підприємства, виникає потреба в організації нових місцевих, політично і економічно необхідних пролетарських органів. В Росії було зроблено спробу здійснити контроль над заморжними селянами — власне над справою здачі ними засобів поживи — через так звані сільські комуні — об'єднане безземельного і малоземельного сільського пролетаріату. Але ця спроба здається, не дала у-

(Дальше буде.)

ЧИ БОЛЬШЕВИКИ ЖИДИ?

З огляду на те, що приходить ся мені чути від товаришів, жодні є отуманені буржуазними часописами чи якими там іншими буржуазними способами, нарікання на радянську владу, я хотів би тим товаришам де в чім доказати ту "правду", якою вороги радянської влади отуманюють робітників.

Нераз можна почути від неосвідомленої людини, а найбільше від буржуїв і їх наймитів, що большевики — то Жида і Москалі, то темний нарід, котрий посідає азійську культуру і завів в Росії і на Україні страшний нечуваний досі режим, що ті Жида і Москалі заставили українського робітника і селянина на них працювати.

Если се в сути річі є правда, то зн. що Карл Маркс і Енгельс були також Жида або Москалі? Руководителями є борями французької революції 1879 р. — також були Жида і Москалі? На Мадриціні в 1918-19 рр. провадили революційним рухом і борились з гнобителями поневоленого народу малярського — також Жида і Москалі? Ті робітники Полудневої Африки, що повставали проти своїх гнобителів, а котрих тепер буде судити буржуазний суд — то також Жида і Москалі? Чи німецькі робітники, котрі борять ся з монархізмом — також Жида і Москалі? Чи ті робітники, котрі тільки хотять скинути зі себе капіталістичне ярмо — мають вже бути Жида і Москалі?

Ні, товариші! З сега можна бачити як ніяк буржуазія боїть ся сих большевиків, як вона оклеветує їх ріжними способами, щоб ти робітників, котрі не жили під рад. владою і не бачили тих большевиків, відстрашити, отуманити і надалі держати в ярмі і сатти з них кров. Буржуазія знає добре, що если би кождий робітник знав, що такі большевики, то давно був би її крак; д'ятого, вона старає ся оклеветувати їх і держати робітників в невідомості. Многоробітників, котрі не бачили тих большевиків, вірять слова буржуазії і самі обкидають їх терками словами; не знають ці робітники, що сима самим продовжують своє рабство.

Вся буржуазія і їх наймити кричать, що власть в Росії і на Україні в руках Жидів, що тільки Жидам жиесть там добре. Се є цілковита брехня, яку тільки найпідлітша людина може говорити!

Если Росією і Україною правлять Жида і тільки їм там жиесть добре, то чому масами Жида вивідають звідтам до Польщі і Румунії? Скільки я сам бачив Жидів в Галичині покинувших Україну. В Галичині є таке множество Жидів напавших з України, що польське правительство видало було пограничним властям

наказ не впускати більше Жидів з України на територію Польщі. Недавно зому, кілька місяців назад, підчас моєї поїздки до Канади, скільки я бачив Жидів по бюрох шифкартових у Львові і Варшаві, котрі вибирались в ріжні заморські краї. Мій транспорт, який числив около 300 пасажирів, мав 34 Українців, а решта були Жида з України. З сега видно, чи на Україні Жида правлять і український робітник і селянин на них працює.

Здорово думающий робітник ніколи не повірить брехням буржуазії, але темний, неосвідомлений, коли сам ніколи нічого не подумает, а лиш вірить в те, що йому там піч чи який другий наймит капіталістичної зграї наговорить, приймає кождо брехню за правду.

Нарід Сх. Галичини перед приходом червоних військ також був обдурований ріжними петлюрівськими бандитами, що большевики то самі Жида, або рабівники і сятта такі. Але коли підчас рад. влади переконався сам, що то таке рад. власть і хто то такі большевики, ніхто вже тепер не годед його отуманити. Нарід Сх. Галичини заявив, що если би яка власть змобілізувала його до борби проти большевиків, ані один стріл не впаив би в сторону большевиків. Так нарід Сх. Галичини, котрий колись ворожо відносив ся до радянської влади, побачивши в ній свого освободителя, став тепер правдивим приятелем радянської влади.

А скільки то робітників в Канаді відносив ся ворожо до рад. влади завдяки брехням буржуазії. Чому то той робітник є на стільки темний, що вірить сим брехням? Хібаж він не знає, що буржуй се його класовий ворог, що сей самий буржуй власне держить сими брехнями його в невідомості, бо боїть ся утратити свої капітали нагромаджені мезолітисими руками сего-ж робітника, а без капіталів годі розкішно жити, але шуфля і біга чекає. От чого боїть ся до робітників, котрі не бачили тих большевиків, вірять слова буржуазії і самі обкидають їх терками словами; не знають ці робітники, що сима самим продовжують своє рабство.

Дальше ся сама буржуазія і їх наймити кричать, що Троцький — Жид (але нічо не гадають що він інтернаціоналіст). Чому ся сама буржуазія не кричить, що Польща — то Жида, таже проф. Ашкенази — Жид, а він все так шире промовить і заступає польської справи в "Лізі Націй" і на ріжних конференціях. А скільки то урядників в Польщі є Жидами і займають високі уряди. Чому ся сама буржуазія не кричить, що петлюрівці — то Жида; таже Брайтер котрий сидить разом з Петрушевичом у Відні — Жид, а скільки я бачив в армії Петрушевича старшин-Жидів, а напавших з України, т. зв. "тернопільський пробойний курні" з самих Жидів.

Про се вороги большевизму мовчать, бо робітникам не треба про се знати. Знаємо і бачимо, що в кождій народі є пануючі і поневолені, так само і в Жидів. А капіталістичні наймити кричать, що большевики то самі Жида, і вони хотять підбити під себе цілий світ, щоб на них робітники інших народностей працювали. Товариші! Если почнете ще подібні брехні від буржуїв, чи то від їх прихвостнів, скажіть їм в очі сміло, що то брехня.

Про се вороги большевизму мовчать, бо робітникам не треба про се знати.

Знаємо і бачимо, що в кождій народі є пануючі і поневолені, так само і в Жидів. А капіталістичні наймити кричать, що большевики то самі Жида, і вони хотять підбити під себе цілий світ, щоб на них робітники інших народностей працювали. Товариші! Если почнете ще подібні брехні від буржуїв, чи то від їх прихвостнів, скажіть їм в очі сміло, що то брехня.

Товариші! Если почнете ще подібні брехні від буржуїв, чи то від їх прихвостнів, скажіть їм в очі сміло, що то брехня.

обман! Що большевики то є всьой поневолені нарід без ріжності народности, котрий повстає проти своїх визискувачів, гнобителів. Покажіть капіталістам і їх льокам, що ви є свідомі робітники.

Приде час, що і в Канаді всі робітники зрозуміють, хто такі большевики і чого вони хочуть, але се буде тоді, коли прийдесть ся терпіти большегоря ніж тепер.

Н. Стусс. Бремен, Сакс., серпень 1922.

РОБІТНИКИ СПІШАТЬ НА ПОМЧ "У. Р. ВІСТЯМ"

Салт Сте. Мері, Онт.

Відавсья на поклик т. Гуцалюка з Вінніпегу і склавдо \$5.00 на прес. фонд "У.Р.В." та закликано зложити таку суму на нашу часописні саідуючих товаришів:

В Салт Сте. Мері (Бевю), Онт.: Т. Пильнюка, С. Алилуя і Ф. Боднара.
В Гемтрема, Міч.: Т. Ландія, А. Ковальчука, М. Пшенничного, П. Козара, т-ку Ксеню Трусю, Ю. Сеніка і Т. Ушья.
Д. Шур.

Салт Сте. Мері, Онт.

Складо добровільно (ніхто мене не закликав) \$5.00 на пресовий фонд "У.Р.В." і закликано зложити таку суму саідуючих товаришів:
В Салт Сте. Мері, Онт.: І. Стратичука, М. Буркаського, В. Юрійчука.
В Еспанюла, Онт.: Леона Ничвидюка.

Салт Сте. Мері, Онт.

Складо на пресовий фонд "Українських Робітничих Вістей" \$5.00 і закликано зложити на со щі \$5.00 т. Д. Зархарова в Салт Сте. Мері, Онт. Д. Шарабуря.

Елмвуд, Ман.

Д'ятого, що бачу тяжке положене "У.Р.В." і розумію значене робітничої газети для робітників в класовій боротьбі, сповняю свій обовязок супроти нашої газети, складо на її піддержане \$5.00 і закликано зложити таку суму саідуючих товаришів:
В Іст Килдонам, Ман.: І. Гридія, І. Паннишака, Т. Тимчишиного.
В Елмвуд, Ман.: Ф. Боднара.
В Вінніпегу: Г. Сидора, М. Г. Кузика, Л. Грабовецького.
В Вісконс, Сакс.: А. Сисака.
В Едмонтоні, Алта.: В. Рудейчука.
О. Сисак.

Вінніпег, Ман.

На поклик т. Д. Лобая складо на пресовий фонд "У.Р.В." \$5.00 і викликаю зложити таку суму т. Івана Бойка в Вінніпегу.
Іван Кульчицький.

Ленгдон, Алта.

На поклик т. М. Шаталюського послало \$5.00 на пресовий фонд "У.Р.В." і закликано зложити таку суму на со саму ціль саідуючих товаришів:

В Кровсфут, Алта.: Р. Назаркевича.
В Келгари, Алта.: П. Богонюка, І. Курика, Гната Бузака, Г. Бузака, І. Бординока, В. Бординока, В. Фербея, А. Шевцова.
Хай живе наша зброя "Укр. Роб. Вісти"!

М. Романович.

Грейт Фолс, Ман.

Розуміючи тяжке фінансове положене "У.Р.В.", складо на піддержане нашої газети \$5.00 і закликано зложити таку суму саідуючих товаришів:
В Брендон, Ман.: А. Семчука, Г. Дичку, І. Касорака, Т. Чорномаза і М. Пісковського.
Взиваю також всіх свідомих товаришів в Брендоні, котрі розуміють свої класові інтереси, щоб прийшли з допомогою своєї газети і доказали брендонським "стопроцентним" патріотам, що вони вірять в те, що говорять.

Л. Блонарович.

Вінніпег, Ман.

На поклик т. Ф. Гордієнка складо \$5.00 на пресовий фонд "У.Р.В." і ззиваю саідуючих товаришів зложити таку суму по \$5.00:
В Бенкувер, Б. К.: Н. Бойчука.
В Вінніпегу: Г. Дереворіза, С. Костинюка, І. Когута.
В Детройт, Міш.: І. Тимошичука.
Ом. Хоміцький.

Вінніпег, Ман.

Прочитавши в "У.Р.В." про їх критичне фінансове положене, складо \$5.00 на пресовий фонд і закликано зложити по \$5.00 саідуючих товаришів:
В Вінніпегу: І. Вашишиного, П. Вальчишиного, Ю. Мимрика, Ю. Дембицького.
В Ріджент, Манс.: Т. Петраша.
В Ортіз, Ман.: Д. Петраша, Г. Комаровського.
Михайло Комаровський.

Ом. Хоміцький.

Вінніпег, Ман.

Розуміючи тяжке фінансове положене "У.Р.В.", складо на піддержане нашої газети \$5.00 і закликано зложити таку суму усіх тих товаришів, котрі не будуть викликані. Нашим обовязком не є ховати ся комусь поза плечі.
В Гаврилюк.
Форт Франсес, Онт.
На заклик т. М. Шаталюського складо на пресовий фонд "Укр. Роб. Вістей" кождий по \$5.00.
П. Козловський, Н. Славчук, С. Поштар.
Форт Франсес, Онт.
На заклик т. С. Михайлюка складо на поміч нашої часописі "Укр. Роб. Вістей" \$5.00.
В. Зубатюк.
Форт Франсес, Онт.
На заклик т. В. Царука складо на пресовий фонд "Укр. Роб. Вістей" \$5.00.
С. Яблєцький.
Касують монархістичні емблеми в Німеччині.
БЕРЛІН, 7. серпня. — Німецьке правительство видало розпоряджене, щоб в інтересі спокою усунути з публичних будинків всі монархістичні емблеми.
Розпоряджене є також обняті портрети і статуї бувиого цисаря Вільгельма. Заборонено також вивішувати на публичних будинках чорно-біло-червоний прапор.

Іст Килдонам, Ман.

На завіт т. І. Корчинського складо \$5.00 на пресовий фонд "Укр. Роб. Вістей" і закликано саідуючих товаришів зложити таку суму:
В Іст Килдонам, Ман.: П. Теленка, С. Возняка, Ф. Фліса, Н. Мицака, Л. Міхаліського.
В Торонто, Онт.: Д. Куріша.
В Брендон, Онт.: Д. Яковця і М. Костюка.
В Порктон, Сакс.: Н. Дозірцева.
І. Продак.

Вінніпег, Ман.

На поклик тов. Д. Лобая складо \$5.00 на пресовий фонд "Українських Робітничих Вістей" і викликаю зложити таку суму тов. Васія Лазарука в Вінніпегу.
Н. Матейчук.
Вінніпег, Ман.
На заклик т. В. Чайковського складо \$5.00 на пресовий фонд "Укр. Робітничих Вістей" і закликано саідуючих товаришів в Вінніпегу зложити таку суму: І. Якевичу, Н. Тешнера і С. Дейголоса.
Т. Пилипас.
Іст Килдонам, Ман.
На заклик т. І. Корчинського складо \$5.00 на поміч "У.Р.В." і ззиваю до зложена також суми саідуючих товаришів в Іст Килдонам:
М. Бортея, О. Фенія і І. Дворановського.
П. Головачук.
Летбридж, Алта.
Розуміючи трудне положене нашої часописі і приглядаючись ходою кампані за помічю "У.Р.В.", не могу вдержати ся, щоб я собі не придумити до неї, помітно тяжкого положене робітництва в зах. Канаді. З огляду на те, що тепер в зах. Канаді страйк від кількох місяців і наше жите не до описана, не можливо прийти з великою помічю. Але хочу поміч бодай малю лептою. Складо від себе оден доллар і покликаю зложити по долларови мого знакомих товаришів в Летбридж, Колгорт, Гарвінд, Тейбер, Медісіт Гет, Гидкрест, Кодеман, Едмонтон, Мішел і Ферні. Если вони не відвезуть ся, тоді покличу їх поименом.
Ю. Виросток.
Келгари, Алта.
Розуміючи тяжке фінансове положене "У.Р.В.", складо на піддержане нашої газети \$5.00 і закликано зложити таку суму усіх тих товаришів, котрі не будуть викликані. Нашим обовязком не є ховати ся комусь поза плечі.
В Гаврилюк.
Форт Франсес, Онт.
На заклик т. М. Шаталюського складо на пресовий фонд "Укр. Роб. Вістей" кождий по \$5.00.
П. Козловський, Н. Славчук, С. Поштар.
Форт Франсес, Онт.
На заклик т. С. Михайлюка складо на поміч нашої часописі "Укр. Роб. Вістей" \$5.00.
В. Зубатюк.
Форт Франсес, Онт.
На заклик т. В. Царука складо на пресовий фонд "Укр. Роб. Вістей" \$5.00.
С. Яблєцький.
Касують монархістичні емблеми в Німеччині.
БЕРЛІН, 7. серпня. — Німецьке правительство видало розпоряджене, щоб в інтересі спокою усунути з публичних будинків всі монархістичні емблеми.
Розпоряджене є також обняті портрети і статуї бувиого цисаря Вільгельма. Заборонено також вивішувати на публичних будинках чорно-біло-червоний прапор.